

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Na Vianoce
- 3 Z histórie farnosti
- 4 Návrat k púti
- 5 Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie
- 6 Organový koncert
- 6 Bobrovecká špacírka
- 7 Bobrovec v Ugande
- 8 Misionár v Bobrovci
- 8 Bodka za prázdninami
- 9 Posvätenie sochy
- 9 Georadarový prieskum
- 10 Odpust v Trstenom
- 10 Posvätenie kaplnky
- 11 Speváci v Krakove

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Gajancová, Martin Brziak, Miroslava Triznová
 Cenzor: Michal Marlenga
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková
 Grafická úprava: MM
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátene príspevkov.

GEORGIUS

Na Vianoce

Miesto narodenia Ježiša Krista
 zdroj: <https://upload.wikimedia.org>

Na Vianoce sa tešíme ako na najkrajšie sviatky v roku.

To, čo je na nich viditeľné, je štedrá večera, stromček, výzdoba, darčeky. S týmto si spájame vianočné sviatky. O Vianociach sa často hovorí ako o rodinných sviatkoch. A je to naozaj tak. V našich krajoch jestvuje dodnes silná tradícia, hlboké povedomie, že na Vianoce treba byť doma s najbližšími. A tak nech by sme sa počas roka zatúlali kdekoľvek, všetci v kútiku srdca cítíme, že by bolo ťažké prežívať tieto krásne sviatky bez domova, bez ľudí, ktorých máme radi.

Vianoce môžeme nazývať všelijako. Môžu byť pre nás sviatkami rodiny, studničkou tradícií. Ale pre nás, pre veriacich, budú vždy v prvom rade sviatkami Narodenia Pána Ježiša. Ak by sme túto pravdu nedokázali prežiť vo svojich rodinách, bolo by naše prežívanie Vianoc veľmi ochudobnené. Keď som

sa kedysi pýtal starých ľudí v domove dôchodcov, ako si oni spomínajú na svoje detské Vianoce, rozžiarili sa im oči, možno sa v nich zaleskla aj slza. Čo bolo zaujímavé, ich prvá spomienka sa väčšinou neuberala k darčekom, ktoré bývali menšie ako tie naše, ale skôr ku zvláštnej rodinnej atmosfére, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bolo hlboké svedectvo viery ich rodičov. Spoločná modlitba, návšteva bohoslužby alebo betlehema v chráme. Aj toto svedectvo ľudí, ktorí prežívajú jeseň života, vo mne utvrdilo presvedčenie, že bez posolstva o narodenom Božom Synovi by Vianoce boli duchovne pusté a prázdne.

Vianoce sú pre väčšinu ľudí takým silným a nádherným sviatkom, že aj tí, ktorí z rôznych dôvodov do chrámu počas roka zavítajú len zriedka, v týchto dňoch si cestu do neho predsa len nájdu. Možno je za tým len spomienka na detstvo, ktoré sa podobalo rozprávke. Možno len chceme byť sentimentálni a chýba nám trocha romantiky či ilúzie, že náš život je v úplnom poriadku. A možno je za tým niečo celkom iné. Naozaj, Vianoce nie sú len kresťanským, ale aj hlboko ľudským sviatkom. Učia nás nevzdávať sa a premáhať strach. Boh sa nás nevzdal a spravil všetko, aby sme sa vrátili k nemu. Správa o Ježišom narodení, ako nám ju ponúkajú evanjelisti, svedčí o krušných časoch. Je historickým svedectvom, že Boh vstupuje do dejín, aby ich zavíril, aby sa zjavil ľudstvu ako láska, ako milosrdenstvo. Tradičné slovenské vianočné piesne v nás umocňujú atmosféru pohody, až môžeme nadobudnúť pocit, akoby sme sami boli súčasťou tejto idylky. Keď sa však lepšie zamyslíme nad udalosťou Ježišovho narodenia, s prekvapením zistíme, že Boh si berie na seba ľudské telo, stáva sa pravým človekom. Narodí sa za okolností, ktoré vzbudzujú hrôzu. Mária v požehnanom stave sa nemá kde uchýliť. Dnes by sme konštatovali, že pre oboch, Jozefa i Máriu, to bola veľmi stresujúca situácia. Doslova šlo o život. Predstavme si tú zúfalú bezradnosť ľudí, ktorí potrebujú nájsť aspoň trochu tepla a niet nikoho, kto by sa nad nimi zmiloval. A to bol len začiatok. Už krátko po pôrode musia všetci traja utiecť do Egypta. Všetko opustiť, všetko pretrhnúť a bezhranične dôverovať.

Prečo to Boh vlastne urobil? Prečo sa stal človekom za takýchto ponižujúcich okolností? Nemusel sa narodiť v paláci. Ale prečo si nevybral aspoň priemerne situovanú rodinu, v ktorej by narodenie Božieho Syna nemuselo prebehnúť tak dramaticky?

Keď nad tým budeme premýšľať, môžeme

dôjsť len k jedinému záveru. Boh to spravil preto, aby nám ukázal, že sa nás nikdy nevzdá. Sme jeho stvorením, patríme mu, aj keď sa od neho vzdalujeme hriechom. Boh sa stal človekom, aby nám dal najavo, že kvôli nám je pripravený podstúpiť akúkoľvek obeť. A Ježišovo narodenie za nepriaznivých okolností, to bol len začiatok. Potom, keď Ježiš vyrástol a dospel, začal naplno ohlasovať zvesť o Božom kráľovstve a obeť za nás zavíril na kríži, kde zomrel za nás a kvôli našim hriechom.

Drahí bratia a sestry!

Boh vždy zápasil o človeka. Už po prvom hriechu prarodičov slúbil, že spraví všetko, aby sme sa vrátili k nemu. Preto si vyvolil izraelský národ, preto povolával patriarchov, preto vyslobodil svoj ľud z egyptského otroctva a previedol ich cez Červené more. Narodenie Božieho Syna je akoby začiatkom finále, záverečného Božieho zápasu o človeka.

Aj my denne zápasíme. Vidíme vlastnú biedu, biedu iných ľudí. Uvedomujeme si, koľkého zla sme schopní a aký ťažký je život na zemi. Práve preto veľmi túžime, aby aspoň na veľké sviatky naše ťažkosti a problémy prekryla romantika, radosť a pokoj. Ak by naše prežívanie Vianoc smerovalo len k tomuto, bolo by neúplné. My potrebujeme Vianoce. Každý rok, znova a znova potrebujeme duchovne prežiť vianočné sviatky ako deň Božieho narodenia. Boh spravil všetko, aby nás zachránil. Stal sa človekom, narodil sa do ťažkých podmienok a nakoniec za nás zomrel na kríži. Čo však robíme my pre vlastnú spásu? Dnes sme tu, ale zajtra tu byť už nemusíme. Na Vianoce si osobitne pripomínáme, že láska je schopná veľkých obetí, tak ako sa Boh obetoval za nás. A jeho konanie je pre nás vzorom.

Všetkým zo srdca želám, aby sme sa nebáli. Nebojme sa žiť a zápasiť o dobro. Nebojme sa veriť a nebojme sa milovať. Tešme sa zo všetkých darčekom, ktoré sme dostali. Nechajme sa vtiahnuť do atmosféry vianočných sviatkov. Budme vďační za teplo domova najmä tým, ktorí nám ho vytvorili. Budme vďační za lásku, ktorú nám naši blízki prejavili, lebo ani ona nie je samozrejmosťou. Ale nadovšetko nikdy nezabudnime na duchovné posolstvo Vianoc. Nezabudnime, že Vianoce sú sviatky Narodenia Pána. Cez túto životodarnú pravdu získame viac vnútornej slobody. Cez ňu nám Boh pomôže včas rozoznať, čo je pre nás skutočne dôležité. Všetkým Vám zo srdca vyprosujem milostiplné vianočné sviatky.

Anton Ziolkovský
výkonný sekretár KBS Slovenska

Z histórie farnosti

Hlavný oltár v Kostole svätého Juraja
foto: archív farského úradu

Ešte sa zmienim o ďalšom vchode do kláštora, a to o podzemnej chodbe z južnej strany od Mníchovho jarku spod jednej skaly, ktorá bola označená vykresaným krížikom. Bol to iste dobre utajený vchod a slúžil len v prípade veľkého nebezpečenstva pre kláštor ako úniková cesta. Túto podzemnú chodbu sa v rokoch 1926-27 pokúsili spriechodniť bobrovčania Ján Trizna Kreváň a Ignác Lojdl. Odkryli dva schody a ďalej už sa neodvážili pokračovať. Niekde sa uvádza, že títo dvaja sa o to pokúšali v rokoch 1890-91. Opevnenie kláštora bolo dobre viditeľné ešte v roku 1928 a niekde siahalo až do výšky jedného metra. Ja som to opevnenie veľmi dobre videl ešte koncom marca roku 1973 pri pohľade z Babiek. V tých rokoch nebol Mních ešte po predchádzajúcej veternej kalamite zalesnený, a tak vďaka prichádzajúcej jari sneh bol uľahnutý a celé to trasovanie opevnenia bolo v celej jeho dĺžke od severovýchodu až po severozápad dobre viditeľné.

Pomenovanie vrchu Babky (1566 m n. m.), z ktorého je krásny výhľad na kus nášho Slovenska, nie je až také staré. V časoch dreveného kláštora na Mníchu sa údajne volal Polnoc. Keď sa vtedy medzi ľuďmi hovorilo o vojnách a pustošení, utešovali sa slovami: „Len sa nič nebojme, medzi Poludnicou a Polnocou nebude nič

strašné – len hrôza.“ Pred približne dvadsiatimi rokmi a ešte aj v roku 2014 som na Poludnici (1549 m n. m.) našiel podobný kus pieskovcovej skaly ako na našom Mníchu. Či aj tam býval nejaký kláštor, neviem. (Vykopávky odkryli na Poludnici hradiská z halštadskej doby, kláštor sa dodnes nenašiel.)

Bobrovec patril najprv pod správu Liptovského hradu, nazývaného aj Sielnický alebo Liptovský Starý hrad. Prvá písomná správa o ňom je z roku 1262. Je to donačná listina panovníka Bélu IV., ktorý daroval kamenárovi (staviteľovi?) Starhradu, istému Honghovi, a zbrojnému majstrovi Jánovi Galicusovi pozemky neďaleko hradu. Vo svojej dobe bol to hrad najvyššie položený na území dnešného Slovenska vo výške 1000 m n. m. na vrchu Sestrč v Chočskom pohorí. Vlastnili ho Arpádovci, po ich vymretí Matúš Čák Trenčiansky a zvolenský župan magister Donč. Kráľ Róbert Karol Anjou zvolenskú župu v roku 1340 rozdelil a utvoril z nej menšie župy; tak vznikla samostatná župa liptovská a na Starhrade bolo sídlo liptovského župana. Na konci 14. storočia hrad dobyli moravský markgróf Prokop a opolský knieža Ladislav, spojenci poľského kráľa Vladislava proti uhorskému panovníkovi Žigmundovi. V roku 1399 vojsko kráľa Žigmunda na čele so Šimonom Rozgoňom získalo hrad späť. V búrlivých časoch vystriedal viacerých pánov, dobyli ho vojská Jana Jiskru z Brandýsa, bol majetkom lúpežného rytiera Ladislava Rikolfiho, Pongráca z Mikuláša a napokon Petra Komorovského, ktorý sa pridal ku sprisahaniu ostrihomského arcibiskupa Jána Vitéza. V roku 1474 vojsko Mateja Korvína obsadilo Starhrad i všetky Komorovského majetky. Hrad v bojoch bol veľmi poškodený a kráľ Matej ho dal zbúrať. Zachovala sa z neho len časť múru.

Po zničení Starhradu sa sídlom správy pre stredný Liptov, teda aj Bobrovec, stal Likavský hrad. Prvýkrát sa spomína v roku 1312, v roku 1315 bol vlastníctvom magistra Donča, neskôr patril Jurajovi Bebkovi a jeho synom. V roku 1431 ho vypálilo husitské vojsko Prokopa Veľkého. Hrad vystriedal viacerých majiteľov: patril okrem iných Jánovi Huňadovi, Petrovi Komorovskému, Jánovi Corvinovi (nemanželskému synovi Mateja Korvína), Jánovi Zápoľskému, Štefanovi Thökölymu i jeho synovi Imrichovi. K jeho pánom patrili v rokoch 1604-1703 aj Illésházyovci. Likavský hrad bol zručený na príkaz Františka Rákocziho v roku 1707 po viacerých urputných bojoch v čase stavovských povstaní.

Aby hrad bol pevný, maltu staviteľa vtedy ro-

bili z vápna, piesku, z bielkov kuracích a husacích vajec a namiesto vody do tejto zmesi dávali víno. Použitie vápno muselo byť sedem rokov staré. K Likavskému hradu patrili v tom čase všetky obce dolného Liptova a Bobrovec bol posledný z pravej strany Váhu patriaci k tomuto hradu. V čase nepokojov tento Likavský hrad poskytoval útočisko aj pospolitému ľudu. Bobrovec pozostával z 30 dvorov a jeden dvor činil dnešných 32 hektárov a každý dvor mal svojho majiteľa. Mená majiteľov dvorov i mená siedmich komorníkov a ich povinnosti voči majiteľom Likavy sa zachovali. Cesty, ktoré viedli z dedín na hrad, sa menovali hradské. Tá naša hradská na Likavský hrad viedla popri kostole smerom na Pavlovu Ves a ďalej vľavo cez Beharovce a Sielnicu. Cesta z Bobrovca cez Ondrašovú do Liptovského Mikuláša v tom čase ešte nebola pre mokrade schodná pre vozy, ale do Mikuláša sa chodilo cez „Vrchháj“. Ako deťom pred viac ako šesťdesiatimi rokmi nám zakazovali ísť sa hrať na hradskú (dnes nazývanú hlavnou cestou), ale mali sme povolenú len ulicu, nanajvýš predulicu na naše detské šibalstvá.

Ľubo Včela

Návrat k púti do Svätyne Božieho milosrdenstva

Interiér Svätyne Božieho milosrdenstva v Smižanoch

zdroj: <http://www.centrummilosrdenstva.sk/wp-content/uploads/svatyna-interier.jpg>

Do Svätyne Božieho milosrdenstva viedli kroky naše...

Bolo to v sobotu 16. júla v Roku milosrdenstva, keď sme putovali do diecéznej Svätyne Božieho milosrdenstva v Smižanoch. Táto sobota patrila farnostiam dekanátu Liptovský Mikuláš. Popoludní toho – veríme, že nielen na dažďové zrážky, ale aj na milosti bohatého – dňa sme sa postupne schádzali a vo svätyni nás privítal rektor kostola Vladimír Peklanský, SAC.

Putovali kňazi s veriacimi spoločne, ako napríklad z Bobrovca, Liptovského Mikuláša, Palúdzky a Važca. Z Okoličného aj s rehoľnými sestrami. Veriaci z Liptovského Hrádku prišli sami, a akoby sa na niekoľko hodín stali „farníkmi“ autora týchto riadkov, ktorý putoval zo svojej farnosti tiež sám a zároveň viedol pobožnosť krížovej cesty. Tá sa začala o 15.00 hodine, teda v hodine milosrdenstva. Nasledovala prednáška o formách úcty k Božiemu milosrdenstvu. Úcta k Božiemu milosrdenstvu, to neznamená len pomodliť sa Korunku. Je potrebné vedieť si v hodine smrti Ježiša Krista uvedomiť význam jeho smrti za život sveta, za každého človeka, za mňa.

Počas prestávky sme sa občerstvili a pozreli si dary Svätému Otcovi Jánovi Pavlovi II., ktoré sú sčasti v kostole a sčasti v pútnickom dome. Potom nasledovala adorácia Sviatosti oltárnej a modlitba ruženca Božieho milosrdenstva. Adoráciu viedol a Korunku sa modlil duchovný otec Michal Marlenga z Bobrovca. Počas krížovej cesty aj počas adorácie i modlitby ruženca účinkoval spevokol z Palúdzky spolu so svojím farárom Ivanom Bujňakom. Sviatosť zmierenia, vysluhovanie a prijímanie, samozrejme, nemohli chýbať.

Svätá omša musela začať presne o 18.00 hodine. Dôvodom bolo jej priame vysielanie v rádiu Lumen. Celebroval ju a v kázni sa prítomným veriacim vo svätyni aj pri rozhlasových prijímačoch prihovril Stanislav Culka, dekan z Liptovského Mikuláša. Program popoludnia bol zároveň duchovnou obnovou. Jej záverečným bodom bola svätá omša.

Zo Svätyne Božieho milosrdenstva viedli naše kroky domov.

Veľký duchovný zážitok zo Svätyne Božieho milosrdenstva je pre nás povzbudením, aby sme často navštevovali kostoly v našich farnostiach a vzývali nášho Pána: Ježišu môj, milosrdenstvo!

Stanislav Misál
farský administrátor vo Východnej

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie

Páter Šimon Tyrol
foto: Peter Volaj

ThDr. Viktor Pardel, PhD.
foto: Peter Volaj

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie je spojená so slávením odpustovej slávnosti. Ak by sme mali použiť prirovnanie k sviatkom človeka, požehnanie kostola sú narodeniny, odpustová slávnosť je meninami chrámu.

Aj tohto roku naša farnosť žila touto slávnosťou. Jej výnimočnosť potvrdzoval fakt, že sme sa vrátili z púte po najväčších mariánskych chrámoch v západnej Európe len v sobotu ráno 13. augusta. Naplnení zážitkami sme si dokázali trochu iným spôsobom pripomenúť Nanebovzatie Panny Márie.

Veľa sme videli, zažili sme až mystickú úctu k Panne Márii, a istým spôsobom sme boli hrdí, že túto slávnosť môžeme prežiť nanovo, doma.

Slávnostnú svätú omšu v nedeľu 14. augusta 2016 o 10.30 slávil spolu s nami páter Šimon Tyrol, dominikán, niekdajší promótor ružencových bratstiev na Slovensku. Jeho zásluhou sa obnovili vo farnostiach ružencové bratstvá. Vo svojom príhovore sa zameril najmä na čnosti Panny Márie, osobitne na jej pokoru.

Slávnosť však pokračovala aj v pondelok 15. augusta. Svätú omšu celebroidal riaditeľ diecézneho katechetického úradu v Spišskej Novej Vsi, ThDr. Viktor Pardel, PhD. Okrem neho do našej farnosti zavítal aj veľmi šikovný organizátor, umelec Martin Beer, ktorý mal pred svätou omšou koncert a aj celú svätú omšu sprevádzal hrou na organe.

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie je veľkým darom pre našu farnosť. Dostali sme totiž možnosť získavať odpustky pre nás, či našich blízkych zosnulých. Za to nech je Bohu večná vďaka
Michal Marlenga

S kazateľom Pátrom Šimonom Tyrolom
foto: Peter Volaj

S kazateľom Viktorom Pardelom
foto: Peter Volaj

Organový koncert

František Beer počas koncertu v našom kostole
foto: archív farského úradu

Na odpustovú slávnosť Nanebovzatia Panny Márie prijal do nášho farského kostola pozvanie František Beer, organista v kostole svätého Bartolomeja v Košiciach - Myslave.

Cirkevnú hudbu študoval na konzervatóriu v Košiciach a Bratislave. V súčasnosti pokračuje v štúdiu na Musikhochschule v severonemeckom meste Lübeck.

Na programe koncertu boli skladby nemeckých skladateľov - od Vincenta Lübecka (1654-1740), Dietricha Buxtehude (asi 1637-1707), Johanna Sebastiana Bacha (1685-1750), Franza Danksagmüllera (1969), jeho vlastné improvizácie a napokon dielo od Augusta Gottfrieda Ritera (1811-1885).

Po každej skladbe bol mladý organista odmenený veľkým potleskom, a rovnako aj na konci koncertu.

Po skončení koncertu sprevádzal hrou na organ celú odpustovú omšu.

Na internetovom portáli má František Beer vytvorený vlastný kanál, kde propaguje cirkevnú organovú hudbu. Chce dosiahnuť, aby mal v zbierke všetky piesne z Jednotného katolíckeho spevníka (polovicu piesní už má). Jednu má aj od nás, a to pieseň z Jednotného katolíckeho spevníka číslo 275, „Nepochopiteľné, nesmierne tajomstvo“. Ako sa sám vyjadril, ešte nezažil, aby ľudia tak spievali túto pieseň, ako ju spievali

GEORGIUS

u nás.

Srdečne mu ďakujeme za spríjemnenie našej odpustovej slávnosti. Prajeme mu veľa zdravia a Božích milosti, a aj úspešné ukončenie štúdia na vysokej škole.

Martin Brziak

Bobrovecká špacírka

Začiatok Bobroveckej špacírky
foto: Maroš Rusina

Aj tento rok sme sa všetci spoločne stretli na sviatok Nanebovzatia Panny Márie „na dedine“. Bobroveckú špacírku slávnostne otvorilo Zdravas Mária, a potom sa rozoznala bobrovecká dychovka. Znovu sme sa hostili na vychýrených koláčikoch od šikovných gazdiniek, na chutnom kružmentovom čaji a káve. Novinkou boli knihy, ktoré si mohol ktokoľvek zobrať za dobrovoľný príspevok. Výnos z tejto zbierky bol použitý na rekonštrukciu sochy sv. Jozefa na námestí.

V dolnom parku ponúkali remeselníci svoje výrobky, deti si mohli vyskúšať, ako sa chodí po lane, prezrieť si hasičské auto alebo nechať si namaľovať na tvár zvieratko. Úprimné poďakovanie patrí všetkým oddielom, dobrovoľníkom, pracovníkom obecného úradu, všetkým gazdiniekám, celým rodinám, ktoré sa zapojili do organizovania tohto milého stretnutia. Vďaka všetkým, ktorí aj tento rok vytvorili rodinnú atmosféru na sviatok našej nebeskej matky Panny Márie.

Mirka Triznová

Bobrovec v Ugande

V lete sa uskutočnila zbierka na podporu domova pre postihnuté deti v Ugande, v Providence Home, ktorý vedie sestra Angeline Simatei. Zapojilo sa do nej 180 ľudí z celého Slovenska. Najmenšia odovzdaná suma bola 5 centov, najvyšší príspevok od individuálneho darcu 200 eur. Spolu sa vyzbieralo 3000,- eur. Z tejto sumy sa kúpil vodný tank s objemom 10 000 litrov, do ktorého sa bude zbierať dažďová voda, a tak budú mať deti v čase sucha dostatok užitočnej vody. Zároveň sa podarilo postaviť oplotenie okolo celého objektu, aby sa do domova nedostali ľudia so zlými úmyslami a nezobrali niektoré z detí. Nakoniec z peňazí, ktoré zvýšili, sa podarilo zaplatiť školné pre 5 nevidiacich detí. Vďaka patrí všetkým, ktorí sa z našej farnosti zapojili do tejto zbierky.

Mirka Triznová

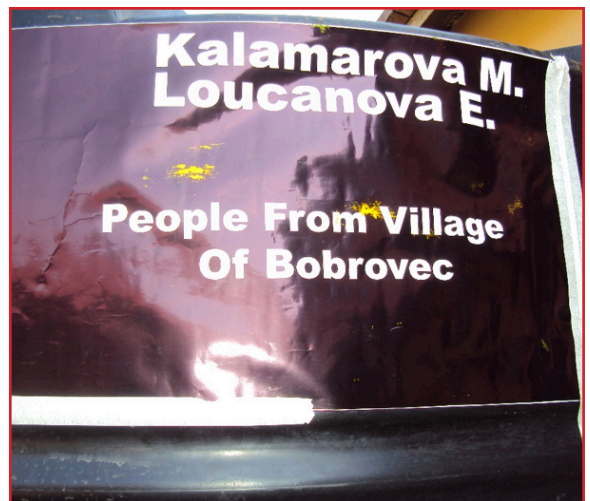
Pôvodná brána do projektu, Providence Home, Uganda
foto: archív Mirky Triznovej

Opravená brána do projektu, Providence Home, Uganda
foto: archív Mirky Triznovej

Sestra Angelina s deťmi, v pozadí vodný tank s menami darcov
foto: archív Mirky Triznovej

Vodný tank s menami darcov
foto: archív Mirky Triznovej

Päť nevidiacich detí, ktorým bolo zaplatené školné zo zbierky.
foto: archív Mirky Triznovej

Misionár v Bobrovci

Misionár počas svojej prednášky
foto: Michal Marlena

Počas letných prázdnin predstavoval po Slovensku svoju misijnú činnosť verbista páter Róbert Balek, SVD. Pochádza z Námestova a od roku 2009 pôsobí ako misionár v Rusku.

26. augusta 2016 pricestoval na pozvanie nášho duchovného otca aj do našej farnosti. Pred svätou omšou sa ukázal najskôr v sakristii s viacerými kuframi a škatuľami. Ešte sme netušili, prečo prišiel s toľkou batožinou. Páter Róbert vo svojej homílii predstavil svoju činnosť v misiách, najmä v Moskve a Tambove. No pôsobil na viacerých miestach, okrem iného aj v Irkutsku na Sibíri. Rusko podľa jeho slov trpí zúfalým nedostatkom lásky. Žijú v ňom celé generácie nedomilovaných ľudí, vyhladnutých duší bez nádeje. Už počas svätej omše nám porozprával mnohé zaujímavé, ale najmä dojímavé a burcujúce zážitky, ktorými povzbudzoval k väčšej dôvere voči Bohu a láske k bližným.

Po skončení svätej omše nám predstavil knihu, v ktorej sú opísané jeho zážitky z misií. Ukázal nám aj rôzne predmety, suveníry, pamiatky, ktorými nám priblížil Rusko, a dlho nám rozprával o všetkom, čo tam prežíva.

Neskoro v noci sme sa rozlúčili. Ešte predtým dal páter Róbert požehnanie každému z nás osobitne.

Ďakujeme mu - a ďakujeme aj nášmu duchovnému otcovi Michalovi, že pátra Róberta k nám pozval.

Bohuznáma

Bodka za prázdninami

Po svätej omši
foto: Daniela Grajková

Deti počas Bodky
foto: Daniela Grajková

Koniec prázdnin sa blížil, a tak nám neostalo nič iné, len sa s nimi rozlúčiť. Bodku za prázdninami sme odštartovali spoločnou svätou omšou v piatok 26. augusta aj s našimi spevákmi. Potom sme sa vybrali na púť nielen s deťmi, ale aj s naším vlastným „indiánskym totemom“ - krížom. V boroviciach sme našli Apačov, zistili sme, ako žili a čo- to sme sa od nich naučili. Spoločne sme prešli apačskou skúškou odvahy. Lovili sme bizóny, bojovali sme so skúseným apačským bojovníkom, ale súťažili sme aj ako dva tímy. Hladné bruchá sme si zasýtli pri opekačke a tváričky detí sme premenili na tváre Apačov. Ako malú pamiatku na Bodku sme si nakoniec pomalovali vlastné indiánske masky a za odvalu pri stanovištiach sme dostali pletené náramky. Apačským tancom sme sa rozlúčili a doma sme všetkým rozprávali o super zážitkoch. Dúfame, že aj na budúcich akciách zažijeme toľko srandy.

Animátori

Posviacka sochy svätého Jozefa

Požehnanie sochy na námestí
foto: Maroš Rusina

Vikár počas slávenia svätej omše
foto: Maroš Rusina

V nedeľu 25.9.2016 naša farnosť prežívala veľkú radosť. Po mnohých rokoch sa podarilo zreštaurovať sochu svätého Jozefa na námestí.

Bola v zlom stave, zničená nepriaznivými poveternostnými podmienkami, ale vďaka firme Sanctus z Banskej Bystrice a jej majstrom sa ju podarilo opraviť.

Sochu prišiel požehnať Mons. Prof. ThDr. ThBibl.Lic. Anton Tyrol, PhD., generálny vikár našej diecézy.

V príhovore vikár zameral našu pozornosť nielen na to, že sme opravili starú, vzácnu pamiatku, ale aj na to, že socha nám má pomôcť pri uctievaní Boha, tak ako pomáhala tým, ktorí ju dali postaviť.

Nech toto dielo vidia aj ďalšie generácie. Nech si uvedomujú hodnotu toho, čo nám zanechali naši predkovia. A nech nám príhovor svätého Jozefa pomáha na našej ceste do večnosti.

Ďakujem všetkým, ktorí ste pomohli k tomu, aby socha svätého Jozefa mohla byť zreštaurovaná.

Michal Marlenga

Georadarový prieskum

Túžbou niektorých veriacich je obnova krypty pod kostolom. Preto sme do nášho farského kostola pozvali Doc. RNDr. Jána Tripáka, CSc., ktorý pôsobí na Univerzite Konštantína Filozofa v Nitre, fakulte prírodných vied.

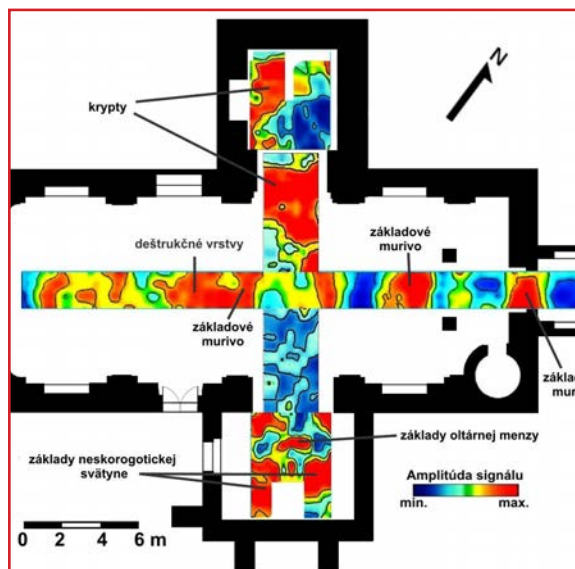
Pán profesor prijal pozvanie a lokalizoval kryptu pod našim kostolom. Vykonal georadarový prieskum, pričom meral a zisťoval tiež zachovalosť základových murív, ich hĺbku, veľkosť a tvar pôvodných obvodových múrov kostola. Na základe meraní zistil a vypracoval odborný posudok, ktorý určil presnú polohu krypty. Neskorogotická loď kostola so svätyňou (podvežie až po bočný oltár Ukrižovania) vykazuje kryptu od schodíkov oltára Božieho hrobu smerom dovnútra kostola v dĺžke štyroch metrov. Nachádza sa 20 centimetrov pod súčasnou podlahou a siaha do hĺbky 175 cm. Druhá krypta je pod sv. Terezkou a zasahuje pod oltár Božieho hrobu.

Pri priečelí bočného oltára Ukrižovania sú jednoznačne základy starého muriva pôvodného kostola. Uprostred bočnej lode (medzi spovednicami) sú základy pôvodnej oltárnej menzy.

Zaujímavosťou sú tiež základy pôvodného kostola. Prieskum jednoznačne ukázal, že pôvodný kostol má základové murivo medzi prvými oknami kostola a medzi bočným vchodom a protiláhlým výčnelkom.

Kompletné závery prieskumu sú k dispozícii na farskom úrade.

Martin Brziak

Krypty v kostole

Odpust v Trstenom

Počas slávenia svätej omše
foto: Martin Machaj

Veriaci v kostole
foto: Martin Machaj

1. november je pre filiálny kostol v Trstenom dňom, keď sa v ňom slávi odpustová slávnosť. Je to slávnosť Všetkých svätých.

Tohto roku prijal pozvanie sláviť svätú omšu kňaz Martin Pasiar, kaplán v Lomničke. My si ho pamätáme ešte ako kaplána v Liptovskom Mikuláši.

Bol som potešený, keď sa rozhodol k nám prísť. Duchovný otec Martin pochádza z Popradu. Ale dozvedel som sa, že jeho starý otec pochádza z Trsteného, a tak sa mi zdalo veľmi vhodné pozvať ho na našu slávnosť.

Svätú omšu sme začali sláviť o 10.30.

Kostol sa naplnil, prišlo veľa rodákov, ale aj tých, ktorí jednoducho chceli prísť na odpustovú slávnosť.

V príhovore duchovný otec upriamil našu pozornosť na svätosť tých, ktorí sú v nebi a povzbudil nás, aby sme sami pracovali na vlastnej svätosti v spolupráci s Božou milosťou.

Michal Marlenga

Posviacka kaplnky na Vápenici

Duchovný otec Michal požehnáva kaplnku
foto: Stanislav Bednarčík

Po požehnaní kaplnky
foto: Stanislav Bednarčík

Poľovné združenie Ráztoka darovalo farnosti Bobrovec kaplnku zasvätenú svätému Hubertovi, patrónovi poľovníkov.

Kaplnka stojí neďaleko parkoviska, z ktorého sa dá vstúpiť do Doliny. Má slúžiť nato, aby sme si uvedomili hodnotu všetkých darov v prírode a mali zodpovedný vzťah k tomu, čo Boh stvoril a čo nám dáva k životu.

Kaplnku požehnal náš duchovný otec Michal Marlenga po svätej omši v nedeľu 6. novembra v sprievode asistencie a za prítomnosti členov poľovného združenia a darcu pamätnej tabule, firmy Gura - kameň.

Počas kázne duchovný otec Michal zdôraznil hodnotu prírody a jej darov.

Spomenul svätého Huberta, ako učí všetkých poľovníkov, ale nielen ich, kláknúť si pred Bohom, pred Božím Synom - Ukrižovaným, ktorý nás oslovuje aj cez ríšu zvierat. Kristus je Pán aj nad prírodou.

redakcia

Speváci v Krakove

V kaplnke počas svätej omše
foto: Maroš Rusina

V končiacom roku milosrdenstva sme sa rozhodli vycestovať do Poľska, do Krakova - Lagiewnikov. Je to vzácne miesto, kde v minulom storočí vznikla úcta k Božiemu milosrdenstvu prostredníctvom zjavení sv. sestry Faustíny Kowalskej. Využili sme štátny sviatok 17. november a naši spoľahliví šoféri nás autobusom dopravili na miesto, kde stojí kláštor, v ktorom posledné roky žila a umrela sestra Faustína a vedľa ktorého sa týči nedávno postavená svätyňa Božieho milosrdenstva.

Po príchode sa nám venovala veľmi milá sestrička zo Slovenska, ktorá o necelé dva mesiace zloží večné sľuby. Pútavo nám porozprávala o živote a odkaze sv. sestry Faustíny a o Božom milosrdenstve, ako ho poznáme z jej zjavení. Pán Ježiš si vybral sv. sestru Faustínu za „sekretárku Božieho milosrdenstva“ a prostredníctvom nej hovoril svetu o svojej nekonečnej milosrdnej láske k ľuďom. Sestrička nám hovorila o potrebe úprimnej a osobnej modlitby k Bohu a o potrebe čerpať zo studnice Božieho milosrdenstva, aby sme potom vedeli lásku a milosrdenstvo šíriť ďalej.

Prechádzali sme sa okolo pekných tehlových budov kláštora, prezreli sme si miestnosť, ktorá slúžila ako modelová izba s predmetmi, ktoré patrili sv. sestre Faustíne. Na lístočky mohol každý napísať svoje prosby a vložiť ich do pripravených schránok, kde sa úmysly pútnikov zhromažďujú. Raz do týždňa je slúžená svätá omša priamo v kláštore za tieto úmysly. Vedľa kláštora je postavený moderný veľký kostol, ktorý je zasvätený Božiemu milosrdenstvu. Tu na spodnom poschodí sú aj menšie národné kaplnky (slovenská, česká, talianska, maďarská a ukrajinská). V útulnej, pekne zdobenej slovenskej

kaplnke sme mohli prežiť svätú omšu s pánom farárom Marlenom a naším hosťom pánom farárom Stanislavom Misálom z Východnej. Na svätej omši sme samozrejme ako správny zbor spievali a zjednotili sme sa v modlitbe za spevokol a jeho súčasných aj bývalých členov, za niektorých našich farníkov, za našich kňazov a tiež za súkromné prosby každého z nás.

Hlbokým duchovným zážitkom bola aj modlitba Korunky k Božiemu milosrdenstvu pred vložkou Eucharistiou v Ježišom určenej hodine milosrdenstva o 15:00 v pútnikmi zaplnenom starom kláštornej kostole, kde sú uložené aj relikvie sv. sestry Faustíny. Modlilo sa postupne v piatich jazykoch: poľsky, česky, slovensky, anglicky a španielsky.

Vo voľnom čase sme sa boli niektorí pozrieť v Centre Jána Pavla II., ktoré je postavené na blízkom kopčeku vzdialenom do desať minút chôdze v podobe veľkolepého, krásnymi mozaikami zdobeného chrámu s prilahlými budovami. Nazreli sme aj do múzea Jána Pavla II., kde sú uložené mnohé vzácne predmety súvisiace s jeho pápežstvom, dary pápežovi od najvyšších predstaviteľov rôznych krajín, jeho osobné veci, oblečenie a pod.

Napokon, cesta v autobuse tam a najmä späť bola veselá a okrem duchovných zážitkov a modlitieb sme si domov odniesli aj dobrú náladu, upevnili sme naše vzájomné vzťahy a dosýta sme sa vyspievali. Tešíme sa na naše budúce spoločné výlety a aktivity. Najbližšie nás čakajú Vianoce. Pre vašu aj našu potechu cvičíme koliedy. Týmto vás s radosťou pozývame nielen na sviatočné sväté omše, ale aj na pripravovaný novoročný Vianočný koncert 1.1.2017 o 16.00 hodine.

Martina Gajancová

Po modlitbe Korunky
foto: Stanislav Misál

FARNOSŤ BOBROVEC

VIANOČNÝ

KONCERT

1. JANUÁR 2017

16.00

KOSTOL SV. JURAJA
V BOBROVCI

ÚČINKUJE CHRÁMOVÝ ZBOR
PRI KOSTOLE SVÄTÉHO JURAJA
V BOBROVCI